

סוכה דף לט

משנה. הלוקח לולב מחבירו בשביעית - נותן לו אתרוג במתנה, לפי שאין רשאי ללוקחו בשביעית.

שאלה: לא רצה ליתן לו במתנה מהו?

תשובה: אמר רב הונא: מבליע ליה דמי אתרוג בלולב.

קושי: וליתב ליה בהדיא!

תירוץ: לפי שאין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ.

תיזוק: דתניא: אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יותר ממזון שלש

סעודות. ואם מסר - יאמר: הרי מעות הללו יהו מחוללין על פירות שיש לי בתוך

ביתי, ובא ואוכלן בקדושת שביעית. כמה דברים אמורים - בלוקח מן המופקר. אבל

בלוקח מן המשומר, אפילו בכחצי איסר - אסור.

סתירה בין ברייתא זו לאחת: מתיב רב ששת:

הפיגם, והירבוזין, והשיטים, וחלגלוגות, והכוסבר שבהרים, והכרפס שבנהרות, והגרגיר של אפר - פטורין מן המעשר, וניקחין מכל אדם בשביעית, לפי שאין כיוצא בהן נשמר!	ומן המופקר שלש סעודות ותו לא?	
בכדי מן שנו		פתרון לסתירה

קושי על התירוץ: אי הכי, לולב נמי!

תירוץ: לולב בר ששית הנכנס לשביעית הוא.

קושי: אי הכי, אתרוג נמי בת ששית הנכנסת לשביעית היא?

תירוץ: אתרוג בתר לקיטה אזלינן.

קושי: והא בין רבן גמליאל ובין רבי אליעזר לענין שביעית אתרוג

בתר חנטה אזלינן, דתנן: אתרוג שוה לאילן בשלשה דרכים, ולירק

בדרך אחד. שוה לאילן בשלשה דרכים: לערלה, ולרבעי,

ולשביעית, ולירק בדרך אחד: שבשעת לקיטתו עישורו, דברי רבן

גמליאל. רבי אליעזר אומר: אתרוג שוה לאילן לכל דבר!

תירוץ: הוא דאמר כי האי תנא. דתניא, אמר רבי יוסי: אבטולמוס

העיד משום חמשה זקנים: אתרוג אחר לקיטה למעשר. ורבתינו

נמנו באושא ואמרו: בין למעשר, בין לשביעית. שביעית מאן דכר

שמיה? חסורי מיחסרא והכי קתני: אתרוג אחר לקיטה למעשר,

ואחר חנטה לשביעית. ורבתינו נמנו באושא ואמרו: אתרוג בתר

לקיטה, בין למעשר בין לשביעית.

עוד קושי: טעמא דלולב בר ששית הנכנס לשביעית הוא, הא דשביעית -

קדוש, אמאי? עצים בעלמא הוא, ועצים אין בהן משום קדושת שביעית,

דתניא עלי קנים ועלי גפנים שגבבן לחובה על פני השדה, לקטן לאכילה -

יש בהן משום קדושת שביעית, לקטן לעצים - אין בהן משום קדושת שביעית!

תירוץ: שאני התם, דאמר קרא (ויקרא כה) **זכא זאכרה** לכם דומיא דלאכלה - מי

שהנאתו וביעורו שוה, יצאו עצים שהנאתן אחר ביעורן.

קושי: והאיכא עצים דמשחן דהנאתן וביעורן שוה!

תירוץ: אמר רבא: סתם עצים ולהסקה הן עומדין.